

Ceteris paribus

HET WOORD AAN...

Steven Levitt,

Steven Levitt is hoogleraar aan de Universiteit van Chicago en samen met Stephen Dubner auteur van bestsellers *Freakonomics* (2005) en *Superfreakonomics* (2009). Hij is op 8 november onderscheiden als eredoctor aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. ESB stelde hem een aantal vragen. Het gehele interview is te vinden op www.economie.nl.

Over de 'how to' gesproken, hoe komt u tot een nieuw onderzoeksidee?

'Ik lees nooit literatuur, ik probeer het zelfs zo veel mogelijk te ontlopen. Elk goede idee dat ik ooit had kwam tijdens het dolen in gedachten. Ik probeer dan op onderwerpen te komen waar nog niemand mee bezig is geweest. En als je maar ver genoeg wegblijft van waar bestaand onderzoek zich op richt, dan weet je dat je met iets nieuws bezig bent. Maar ik denk niet dat het erg bevorderlijk voor de wetenschap zou zijn als

alle wetenschappers zich zo gedroegen als ik. Het is belangrijk dat er genoeg mensen als bijvoorbeeld John List zijn, die op de bestaande wetenschap blijven voortbouwen.'

Waar werkt u momenteel aan?

'We zijn bezig met een derde boek (*Think like a freakonomist*, red.), dat we proberen anders te laten zijn dan de eerdere twee. Het tweede boek leek namelijk erg op het eerste, alleen de behandelde vragen waren anders. Misschien wordt het nieuwe boek afschuwelijk, maar in ieder geval hebben we daarin iets nieuws geprobeerd. Ditmaal proberen we, zoals ik het zelf noem, een 'how-to'-boek te maken. Het gaat over denken als een 'freakonom': wij geven de formules hoe vragen te beantwoorden. De lezer kan dan zijn eigen vraagstukken benaderen zoals wij dat zouden doen. De eerste twee boeken schreven zichzelf min of meer, maar dit boek is een stuk lastiger. Het is ontzettend moeilijk voor mensen, mijzelf inclusief, om uit te leggen hoe ze dingen doen.'

Hoe bent u succesvol geworden?

'Door te doen wat ik leuk vind. Je werkt veel harder en hebt echt impact als je doet wat je leuk vindt, zeker als je daar ook nog eens goed in bent. Wat dat betreft was ik slim genoeg om te weten dat ik niet slim genoeg was om een mainstream-econoom te worden. Toen ik bij MIT mijn graduate-opleiding deed, keek ik rond, praatte met mensen en dacht: "Ik ben echt dom, ik kom niet eens in de buurt van het gemiddelde van de groep, verre van." Ik denk dat ik gewoon niet goed genoeg ben in een hoop dingen waar je goed in moet zijn om een mainstream-econoom te zijn. Voor de meeste mensen is het schadelijk als ze zich realiseren dat ze toch niet zo slim zijn als ze dachten, maar ik had daar geen last van. Het was gewoon heel leuk voor mij om allemaal mensen om me heen te hebben die veel slimmer zijn dan ik, omdat ik om de haverklap iets van iemand leerde. Op de een of andere manier hou ik van genieën. Het is zo geweldig om al dat talent om je heen te hebben. Ik realiseerde mij dat als ik een academische carrière wilde, ik iets uitbijterigs moest gaan doen zoals *Freakonomics*. Als ik terugkijk, zie ik zeker dat een deel van mijn succes te danken is aan mijn vaardigheden, maar ik herinner me ook duidelijk de momenten waar het geluk aan mijn zijde was. Mensen onderschatten de rol van geluk.'

UIT DE OUDE ESB-DOOS

WIE ZOET IS KRIJGT LEKKERS

Geven is altruïsme vermengd met egoïsme. Dat een ruil wordt gezien als een gift komt door de institutionele vorm die hij heeft en de erkenning dat met deze ruil geen balans is vereffend. Met giften is dan een element in de markteconomie geïntroduceerd dat vreemd is aan de markt, maar van essentieel belang voor het voortbestaan ervan.

Dolfsma, W. (1999) *Wie zoet is krijgt lekkers*. ESB, 84(4232), 897-899.

De auteur heeft verklaard dit artikel alleen te publiceren in ESB en niet elders te publiceren in wat voor medium dan ook. Het is wel toegestaan om het artikel voor eigen gebruik en voor publicatie op een intranet van de werkgever van de auteur aan te wenden.